

Na lásku
sa nezomiera.

Len to občas bolí.
Kurevsky.

MOTÝL

Anna Adamová

Anna Adamová

**Na lásku sa nezomiera.
Len to občas bolí. Kurevsky.**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Anna Adamová 2007

Design © Motýľ design 2007

Cover photo © Cindy Frey 2007

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2007, 2008

ISBN: 978-80-89199-60-0

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

PROLÓG

Boli mladé, krásne a žiaduce. Vzbudzovali obdiv, závišť aj žiarlivosť. Zdalo sa, že im muži ležia pri nohách, že stačí natiahnuť ruku a ony budú mať všetko. A predsa každá z nich túžila po jedinej veci. Po láske. Tej naozajstnej. A tak kráčali svetom snažiac sa odhodiť minulosť ako obnosené šaty, čo škrtia a dusia. Minulosť, ktorá ich dobiehala a bránila im žiť tak, ako si vysnili.

Kráčali svetom žijúce svoje príbehy plné vášne, túžby a zmyselnosti...

Linda sa zamilovala. Nečakala, že sa jej to niekedy stane. Tá láska prišla ako blesk a to sa Linda vždy vysmievala kamarátkam, ktoré ju zasväcovali do svojich LOVE-STORY. Pche, to sa mne stať nemôže, aká láska na prvý pohľad? To je predsa blbosť, kasala sa ešte pred mesiacom, keď počúvala sladké spovede dievčieniec, chrúmajúc popri tom slané tyčinky a zapíjajúc všetko bublinkami. Šampanským, samozrejme. Farebné bublinkové sprostosti z reklám neznášala. Bývalo jej po nich zle. No a priberalo sa z nich.

„A zo šampanského nie?“ doberala si ju Emily.

„Aj zo šampanského,“ odvrkla jej Linda. „Ale to pijem len u teba!“

S Emily sa spoznali pred tromi rokmi. Linda vždy tvrdievala, že na Slovensku sa každý s každým pozná a kto sa nepozná, je rodina. S Emily síce rodina neboli, ale ako vysvitlo, poznali sa vlastne už veľmi dlho.

„Vieš, že sme chodievali na prázdniny do toho istého mesta, dokonca na tú istú ulicu?“ zaspomínala Linda na silvestrovský pobyt, ktorý ich dal dokopy. „No ty si bola vtedy len malá šfanda, kamarátila som sa s tvojou staršou sestrou.“

Emily sa prekvapene rozosmiala. Je to možné? Táto rusovlasá kráska je to pehavé dievča od susedov, ktoré jej sestra tak zbožňovala? Od toho stretnutia na horách sa stali nerozlučnými. Trojročný vekový rozdiel, ktorý v detstve robil problém, sa v dospelosti javil ako bezvýznamný. Linda sa pre Emily stala nečakaným spojením medzi ňou a detstvom. Neprešiel deň, aby si nezavolali, nestretli sa, alebo si neposlali

aspoň sms. Na začiatku ich spojilo detstvo, teraz ich spájala podobná dospelosť. Akokoľvek sa líšili povahovo, záujmami aj majetkovými pomermi, obe mali čosi spoločné. Obrovskú túžbu po láske a za sebou zopár spackaných vzťahov. Lindin sídliskový trojizbák, v ktorom bývala odmalička s mamou, sa nedal porovnať s vilou na Hlbokej, kde sa narodila Emily, dokonca ani s jej novým pohodlným dvojizbovým bytom s veľkou terasou, ktorý Emily dostala od nekresťansky bohatého tatka. Keď však obe sedeli u Emily v obývačke, s vlasmi zapletenými do vrkočov a s kúskom horúcej pizze v rukách, vyzerali ako sestry.

A teraz sa Linda zamilovala. Túžila po tom mužovi, hoci o ňom nič nevedela, hoci ho videla len raz v živote. V jeho hlase, pohľade, v dotyku rúk, ktorým sa rozlúčil, bolo čosi také elektrizujúce, že jej to bralo dych. Keď jej ešte v ten deň zavolať, bola úplne jasná. Rozprávali sa spolu dlho do noci. Ani jeden nechcel skončiť. Ráno prišla do roboty nevyspaná, no šťastná. Odrazu sa prichytila pri tom, že sa usmieva na okoloidúcich, zabúda vystúpiť z električky, obkresľuje dráhu dažďových kvapiek na skle a v duchu sa stále s niekým rozpráva.

„Okamžite mi povedz, čo sa deje,“ nástojila Emily v telefóne.

Ále nič, chcela namietnuť Linda, nemala rada babské rozoberania vzťahov, no potom to z nej vyletelo. Nespoznávala sa. V hlase mala vrúcne nadšenie.

„Hmmm... a kde ste sa spoznali?“ opáčila Emily.

„Prihovoril sa mi na poslednej aukcii. Zašli sme na kávu... a... potom sme si zavolať,“ usmievala sa Linda do slúchadla.

„Hmmm...“ zahmkala Emily znovu.

Linda mala sto chutí povedať jej, nech si vezme kvapky proti kašľu, alebo nech prestane hmmmkať, no potom sa zahanbila. Mala Emily rada. A ona bola predsa taká šťastná. Odrazu chcela byť lepšia a krajšia. Kvôli nemu...

Belo si s prekvapením uvedomil, že začína byť tou ženou posadnutý. Nie, nie zamilovaný, na také veci on nebol, dostala sa mu však pod kožu tak, ako doteraz žiadna. To sa mu nestalo už dávno. Po tom, čo ju odviezol domov z tej maličkaj útulnej kaviarne, bol ako na ihlách. V ušiach mu stále znel jej tlmený hlas a pred očami mal jej prsia, ktoré v priebehu rozhovoru niekoľkokrát oprela o stôl. Pred očami videl jemnulinký elegantný strieborný privesok na jej krku. Díval sa naň fascinovane celý čas len tak, alebo cez optiku koňaku, ktorý ho farbilo do zlata? Rovnako ako jej pokožku. Božemôj! Tak veľmi ju chcel! Nemohol prísť na to, čím ho tak priťahovala. Bol to dievčenský, skoro plachý úsmev, alebo tmavé oči s kútikmi trošinku natočenými dolu? Dodávali jej zvláštny smutný výraz. Taký mala Ninka. Zahnal nevhodnú nostalgiu. Ninka bola nevinné dievča a toto je žena a Belo o ženách vedel svoje. Stalo sa mu to po prvýkrát, no ešte v ten večer jej zavolať. Len čo sa ozvala, pocítil erekciu. Čo to mala v tom hlase, že ho tak vzrušovala? Telefonoval s ňou a nepretržite si predstavoval, ako jej to robí. Mávali ho jej dlhé lesklé medené vlasy, oči dieťaťa a hriechne dobré telo. Párkrát sa HO dotkol rukou, no potom tú myšlienku zavrhol. Prečo by sa mal dláviť hot-dogom, keď o pár hodín môže mať biftek, no nie? Keď ho šéf poslal na druhý deň na služobku, skoro mu jednu vylepil, znamenalo to skríženie jeho plánov. Chcel Lindu niekam vziať a chcel sa s ňou pomilovať. Po pár minútach sa upokojil. Nič sa nedeje, pekne si ju predpripraví, načo sú mobily? Tá hra ho začala baviť. Volal jej každý deň a nakoniec si dohodli rande. V dohodnutý deň urobil postupnosť krokov overenú rokmi. Telefonicky sa uistil, či je dosť nadšená a či by jej roztrhlo srdce, ak by rande zrušil. Naznačil jej, že sa mu môže vyskytnúť nepredvídaný pracovný problém, ale včas sa ozve. Ozvať sa včas bola súčasť úspechu. Každá bola úplne hotová, keď zavolať minútu pred dohodnutým termínom a oznámil,

že predsa len bude mať voľno, a ak ona nič iné nemá, môžu uskutočniť plán. Samozrejme, neprichádzalo do úvahy, že by slečna niečo mala, keď sa ozval ON... To sa nestalo! Strávil dostatočne dlhý čas hygienickou prípravou. Celé telo si vydrhol horúcou vodou, vodu po holení a deodorant použil rovnakej značky. Nič nenechával na náhodu. Obliekol si prvotriedny oblek, čo vyzeral ako obyčajný, a postaral sa, aby mal v peňaženke dosť veľkú hotovosť. Do bočného vrečka saka si vložil balíček prezervatívov. Neznášal tento prežitok nešikovných panicov, ale niektoré pipky ho vyžadovali. Než sa pohádať a pokaziť celú investíciu, radšej sa podriadil. Že by ho nejaká odmietla, vôbec neuvažoval. Dopredu mal zistené, ako dlho trvá cesta autom.

Pred domom stál presne. Linda vyšla von navoňaná rovnako starostlivo ako on a predpečená ako instantný koláč zo supermarketu. Mejkap mala perfektný, čo znamenalo, že sa vec uberá správnym smerom. Základné body prípravy na stretnutie boli splnené. Cítil sa silný, ale pri pohľade na tie jej šikmé oči aj trochu ináč...

Emily sa zobudila neskoro popoludní s bolesťami hlavy. Uaaaá, zavzdychala, keď jej slnečné svetlo prešlo zrenicami ako žiletka. Tuším by som mala prestať piť, pomyslela si, keď sa s námahou prešuchtala do kúpeľne. Zo zrkadla sa na ňu zaškerila bledá tvár. A to má ísť dnes na rodinnú večeru. To zase bude rečí, mama sa bude dotieravo dožadovať presných, ale úplne presných informácií o tom, ako trávi svoj voľný čas a s kým sa schádza a otec si ju zavolá bokom a bude jej vážne otcovsky dohovárať, že je najvyšší čas nájsť si niekoho seriózneho. Chudáci, keby vedeli, usmiala sa Emily pri predstave, čo by stvárali rodičia, keby sa dozvedeli, že stráca záujem o mužov. Hádám nie si lesba, vykrikla by pobúrene matka a osopila by sa na otca, aby jej dohovoril. Nie, nie som lesba,

pomyslela si Emily, no po poslednom zážitku s Ronym, nemohla na chlapa ani len pomyslieť. V tú noc sa mu priznala, že sa jej orál hnuší. Tváril sa chápavo a tvrdil, že je to v poriadku, že budú robiť len to, čo je krásne pre oboch. Premilovali sa celú noc a ona sa zrazu ráno prebrala na to, ako sa jej HO snaží strčiť do pusu... Brrrr, naplo ju, len keď si na to spomenula. Volal jej odvtedy asi tisíckrát, zakaždým zložila. Nemala s ním o čom hovoriť, nebola žiadna puritánka, ale toto bola jej jediná výhrada, tak ju mal rešpektovať. Jednoducho orál nemohla. Nerobila ho doteraz so žiadnym mužom. Rozmýšľala, prečo to tak je a spomenula si vždy len na ten prvý zážitok, keď sa jej nekontrolovateľne zdvihol žalúdok a ona musela vybehnúť do záchodu. A pritom toho chlapca vtedy fakt ľúbila. Rozišli sa pre niečo úplne iné, nie pre sex. Doteraz boli kamaráti a on ju nazýval svojou svetlovlasou láskou.

Emily sa osprchovala a obliekla si texasky s tričkom. Už počula svoju malomeštiacku mamičku, ako sa na ňu osopí: „To nemáš niečo slušnejšie?“ a ona sa bude baviť. Bledosť zakryla výraznejším mejkapom, na unavené oči si založila tmavé okuliare a vyrazila k rodičom. Možno sa dnes odhodlá a povie im, že chce zmeniť zamestnanie. Bola v tej firme síce len pár mesiacov, no cítila sa tam úplne nedocenená. Na to, aby som oprašovala staré úlohy, som primladá a príliš ambiciózna, hovorila si. Chcela svoj projekt. Vedela, že mama začne kričať, že má „veľké oči“. To bola matkina klasická výchovná veta: „Samozrejme, naša slečna je zase nespokojná! Už zase má veľké oči!“ Matka používala automaticky rodičovský plurál, hoci Emily vedela, že otec s jej výrokmí mnohokrát nesúhlasil. Ak matka začne rýpať, vykričí jej, že neznáša jej hlas, ťažký sladký parfum, dlhé na červeno nalakované nechty a jej sviečkovú na smotane. Emily sa pri tej myšlienke usmiala a naštartovala motor svojej červenej Corsy...

Linda behala po izbe bosá.

„Ty niekam ideš?“ spýtala sa jej prekvapene mama, keď zastala vo dverách. Linda milovala tú zbytočnú otázku. Chcelo sa jej povedať, nie mami, chystám sa do postele a vyberám si na to šaty, ale potom sa zarazila a slušne prikývla.

„S kým?“ vyzvedala sa mama ďalej.

„S niekým,“ odpovedala úsporne Linda. Potom podišla k mame a objala ju.

„Maminka, nevypytuj sa, potom ti poviem.“

Vedela, že jej nič nebude musieť povedať, pretože kým sa vráti, mame vyfučí ich rozhovor z hlavy. Mama sa zaujímala len a len o seba. O svoje problémy, samotu, o svoj zdravotný stav. Kedykoľvek Linda začala o čomkoľvek, matka ju prerušila a začala spomínať na čas, keď bola mladá a keď bol s nimi Lindin otec. Linde sa občas chcelo zvriesknúť: Preber sa, mami, bolo to pred dvadsiatimi rokmi, nič z toho sa už nikdy nevráti! Ale nakoniec si len zahryzla do jazyka, pretože vedela, že keby povedala len slovo, prišiel by nárek o jej nevďaku a zároveň celý kýbeľ jedu, ktorý by vyliala na otca. Matka sa však prekvapivo usmiala.

„Tak dobre. Ale nebuď dlho, vieš, že svet je dnes zlý...“

Ach, Bože, hovorí so mnou ako s malým deckom. Ako keby sa jej kdesi pred dvadsiatimi rokmi zastavil čas. Robili to tie lieky, alebo to spôsobila trauma z odchodu jej muža? Matka žila v tom svojom ubolenom osamelom svete neschopná a zraniteľná ako mäkkýš bez ulity.

„Neboj, mami,“ odpovedala pokojne Linda. Potom si spomenula. „Zobrala si lieky?“

Matka prikývla. Linda sa pozrela na hodinky, zostávalo jej 10 minút. Bol zlatý, že to rande nakoniec neodvolal. Už-už to vyzeralo, že ho zruší, ale nakoniec sa jej ozval. Tentokrát mal hlas oveľa hlbší, ako si ho pamätala. A okrem toho zvláštneho

hlbokého tónu tam bolo čosi navyše. Zvláštna neha. A ešte záujem. Bolo to pre ňu niečo také nové, až jej to vháňalo slzy do očí. Matka sa o ňu nezaujímalá celé roky a odrazu je tu cudzí človek a ona má pocit, že ho teší každá jej myšlienka, každý jej pocit. Linda sa prichytila pri tom, že si začína predstavovať jeho ruky na svojom tele a tá predstava jej brala dych. Posledný ťah leskom po perách, dve kvapky jemného parfumu, pohľad do zrkadla, prihladenie medených vlasov a mohla ísť. Dve poschodia zbehla letkom. V bráne sa zrazila s Dávidom.

„Haló, Lin, som si chcel pokecať.“

Linda nemala rada neohlásené návštevy. Okrem Dávida. Bolo jej ľúto, že musí ísť, Dave bol kamarát. Asi jej chcel povedať niečo veľmi dôležité, ale ona fakt nemohla.

„Inokedy, zlato, idem na lepšie,“ usmiala sa koketne.

A potom ho uvidela. Stál opretý o auto a fajčil. Vyzerá dobre, pomyslela si Linda, do čerta, vyzerá fakt dobre...

Vyzerá teda kurevsky dobre, pomyslel si Belo a rýchlo zahasil cigaretu. Vlastne fajčenie ani nemal rád, ale bola to prvá skúška vhodných vlastností kandidátky. Ak bola dáma nefajčiarka a nedala najavo, že sa jej to nepáči, bola na dobrej ceste stať sa JEHO DOBRÝM DIEVČATKOM. Linda však ani nemukla. Usmiala sa a nastúpila do auta. Pritom sa jej z minisukne vynorili dve krásne dlhé stehná. Belo však ani nemrkol a naštartoval. Mrkol, ale tak, aby ho z toho nikto nemohol upodozrievať. Po niekoľkých minútach zaparkoval pred výbornou reštauráciou. Miesto pre dvoch zarezoval bokom od pohľadov ostatných. Začali šampanským. Lindu chuť drahej značky očarila a bolo to na nej vidno. Večerali dlho a Belo starostlivo dával pozor, či Linda niečo zje, alebo sa zahrá na slušné dievča jej veku a postavy. Nesklamala ho. Dala si len ľahký šalátik, trochu ho porozotierala po tanieri a potom ho nechala odniesť. Tie rozkošné jamky v lícach

mala aj pred týždňom? Ako to, že si ich doteraz nevšimol? A možno to robil ten koňak, ktorý si dali na záver. Kým Linda odskočila na dámske upraviť si mejkap, zaplatil.

„Zlatko, pil som. Nebudem ťa môcť odviezť domov, chápeš?“ oznámil jej Belo, keď vyšli pred reštauráciu. „Ale zavolám kamoša, ten ťa odvezie,“ pridal rýchlo a zľahka ju pobožkal na nos. Linda pocítila zvláštne sklamanie. A čo si si myslela, ty bláznivá? Veď ho vlastne ani nepoznáš. Predstavovala si si vášnivé bozkávanie v aute alebo v parku? On je predsa iný, tak nebuď hlúpa. Konečne niekto oceňuje teba a nie tvoje dokonalé telo. Keď prišla vo svojej úvahe až sem, ticho prikývla.

„Ale, moja, čo sa stalo? Si smutná?“ Preboha, to dievča má slzy na krajičku, vari niečo prehnal? No jasné, že prehnal. Nezaslúži si tento polovýsmešný tón, pomyslel si Belo, sám prekvapený svojím správaním.

„Nie, nie som. Pôjdem domov. Ďakujem za krásny večer.“

„Akosi sa Stenlymu nemôžem dovolať. Poď, na chvíľu sa prejdeme,“ navrhol jej.

Linde skoro vyskočilo srdce z hrude. Tak predsa! Prešli malým parčíkom medzi domami a pristavili sa pri jednom z mnohých topoľov. Tam ju prvýkrát objal. Nevedela, či očakáva čosi podobné od nej, alebo sa má radšej správať zdržanlivo. Objala ho jednou rukou. Po chvíli povedal: „Nebudeme tu hádam stáť vonku ako deti. Tu bývam,“ ukázal na najbližší dom. Sám sa svojho náhleho rozhodnutia zľakol. Do svojho bytu si dámy predsa nikdy nevodil. Bol to jeho chrám, jeho tajomstvo. Ale toto bolo iné. Fakt bolo niečo ináč. Linda sa pevne zachytila jeho kabáta, aby sa udržala na nohách...

Emily prekvapene zastala na prahu obývačky, miestnosť bola plná ľudí. Do čerta, úplne zabudla, že sa dnes u nich oslavujú okrúhle narodeniny maminho brata.

„To som si mohla myslieť, že prídeš takáto doriadená,“ zasýčala pri nej mama a drapla ju za ruku. „Pod' sa okamžite prezliecť, kým ťa nezbadajú ostatní,“ ťahala ju do šatníka.

„Nechaj ma, neprezlečiem sa,“ vzbúrila sa Emily. „Mutti, veď nie som malé decko!“

„Ale správáš sa tak,“ zamračila sa matka. „Som zvedavá, čo povie otec...“

Čo povie otec, čo povie otec, Emily mala pocit, že ju roztrhne od zlosti. Záleží na tom, čo povie otec? Tak sa predsa strašia malé deti! Mimochodom, otec nič nepovie. Nepovedal nič ani v deň, keď sa jej sestra Cathy zbalila a odsťahovala do podnájmu aj so svojím priateľom.

„Nezostanem tu,“ kričala v ten pamätný večer Cathy. „Už sa mi nechce hrať to vaše divadlo na šťastnú rodinu. Hnusí sa mi tá vaša pretváрка, hnusia sa mi najdrahšie kytice na hrobe starkej, keď viem, že mama na starkú kašľala. Hnusí sa mi jej plač, keď o nej rozpráva. Hnusia sa mi malomeštiacke večierky a naša zimná záhrada, ktorú má mama radšej ako svoje vlastné deti!“

„Takto o mame nehovor, mama je láskavá, stará sa o vás, máte všetko...“ zasiahol vtedy otec. Cathy sa trpkó zasmiala.

„Láskavá? Preboha, oči, čo to nevidíš? Všetko je len pozlátka, všetky tie jej darčeky, narodeninové oslavy, predstieraný záujem. Povedz, kedy ťa naposledy objala?“

Otcovi šklblo tvárou, ako keby mu dcéra vylepila.

Cathy sa odsťahovala ešte v ten večer. Do dvoch tašiek nahádzala svoje šatstvo, na vrch položila plyšovú opicu, s ktorou spávala od malička, objala sestru, na hrdlo jej zavesila svoj medailón pre šťastie a odišla. Emily presedela celú noc na posteli ochromená smútkom a hádkou rodičov, ktorí si striedavo vykrikovali, kto zavinil dcérinu vzburu. Emily sa v tú noc cítila horšie, ako keď zomrela starká. Darmo si hovorila, že to nie je navždy, pre ňu to bolo navždy. Od malička

spávala v jednej izbe so sestrou a teraz jej pohľad na prázdnu posteľ pripadal rovnako absurdný ako predstava, že by niekedy mala brata. Milovala Cathy, spoliehala sa na ňu, utiekala sa k nej so svojimi detskými smútkami a boľiestkami. Odrazu bola sestra preč a ona sa s tým musela naučiť žiť...

V osemnástich sa vzbúrila aj ona. Matka zúrila. Otec nepovedal ani slovo, ale prenajal Emily krásny dvojizbový byt. Nechcel, aby dopadla ako Cathy. Rok predtým sa stal manažérom veľkého podniku, zarábal obrovské prachy. Jej malomeštiacka mamička žiarila. Dala si urobiť dokonca lifting ksichtu, aby mohla reprezentovať. To, že jej staršie dieťa sa pretĺka kdesi v Írsku a mladšie sa chystá odsťahovať z domu, ju netrápilo. Veď ony sa vrátia, hovorievala povýšene známym. Dievčatá sa nikdy nevrátili.

Emily z myšlienok vyrušil strýkov šušľavý hlas.

„Tááák, tu je moja prinčezná,“ naklonil sa k Emily a pobožkal ju na lice. Emily sa striasla, neznášala maminho brata. Odpudzovali ju jeho preafektované pohyby, sladkastá vôňa hašleriek, ktoré večne cmúľal a jeho mäkké pestované ruky. Bol učiteľom hry na klavír a obe dievčence k nemu voľakedy dávno chodievali na hodiny. Šušľalo sa o ňom, že má rád chlapcov.

No to zase bude večer, pomyslela si Emily podráždene, keď prebehla zrakom po celej svojej rodine. Závidím Linde, že si to kdesi užíva. Musím jej zavolať, keď sa toto tu skončí...

Belo kráčaľ o tri schody pred Lindou. Chvela sa na celom tele. Prečo je tu? Prečo nejde domov? Alebo pôjde? Čo ju to k tomuto chlapovi tak priťahovalo? Azda ten pokoj, ktorý na ňu sála z jeho čokoládových očí? Alebo jeho mäkké ruky, ktoré jej spôsobovali tie horúce zimomriavky? Jednoznačne jej s ním bolo krásne. A hlavne sa jej nechcelo ísť domov k mame. Aj keď... asi by mala ísť. Ale jeden pohárik a pár

slov navyše ešte nikoho nezabili, nie? Dobre, chvíľu sa porozprávame a idem domov. Rozhodnutie bolo pevné.

Belo jej galantne pomohol zo saka a kým sa usadila, naozaj položil na stôl dva poháre a nalial. Linda s úžasom sledovala moderné a nevtieravé zariadenie bytu. Nebol veľký, ale vkus musela oceniť. Marhuľovo-tmavomodrá kombinácia, matné s lesklým, sklenené a chrómové doplnky, kožená sedačka pastelovo žltej farby, nádherné parkety, nádherné osvetlenie podčiarkujúce každý detail, na ktorý chcel autor upozorniť. V tejto chvíli bolo osvetlenie skoro vypnuté. Svietili len lampičky pod originálnymi obrazov. Ak mal Belo na tomto interiéri svoj podiel, je macher. Sadol si k nej na gauč a chytil ju za ruku.

„Taká studená?“ Božemôj, jeho hlas znel zase tak nádherne hlboko a jeho blízkosť voňala akousi záhadnou korenistou vôňou. Dívali sa na seba nekonečne dlho. Linda začínala mať naliehavý pocit, že ak ihneď neodíde, vrhne sa mu do náručia ako malá a stratí všetko. Seba aj jeho. Srdce jej udieralo do spánkov každou sekundou rýchlejšie a zdalo sa, že jej čochvíľu na bokoch krku vyrazia dva pramienky. A vtedy sa ozvala hudba. Tá najkrajšia hudba, akú v živote počula. Pretože ju vrátila do reality.

„Prepáč,“ vybehla na chodbu po kabelku. Volala mama.

„Linda, vieš, koľko je hodín?“

Mala pocit, že zle počuje. Tlkot srdca sa ešte zdvojnásobil, ak to vôbec bolo možné.

„Je mi strašne zle, Linda, mám znova tú bolesť za hrudnou kosťou, už som si dávala kvapky, ale nič nezaberá! Zavolám si sanitku.“

Belo sa na ňu pozeral od dverí izby s otázkou v očiach. Váhala s odpoveďou. Strašne s ním chcela zostať, no bála sa prudkého prívalu citov, ktoré ju zaskakovali v jeho prítomnosti. S takýmto koncom však nepočítala. Nenávidela mamu za to,

že jej nechtiac zase kazí niečo pekné, no zároveň si uvedomila, že nevie posúdiť, či to, čo ona považuje za prejavy prehnanej materinskej starostlivosti, naozaj nie je srdcový záchvat.

„Musím ísť,“ povedala smutne. „Mame je zle.“

„Ale no tak, hádam by si nebola smutná, máme predsa časú habadej. Je to v poriadku. Ozaj, čo je mamičke?“

Z jeho hlasu však cítila, že to tak úplne v poriadku nie je, aj keď sa správal ako dokonalý gentleman skrývajúci sklamanie, ktoré vycítila z jeho zmenených pohybov. Čaro pominulo. Kamarát taxikár tentokrát telefón zdvihol a Belo mu vyslovene prikázal, že od tejto dámy nesmie zobrať ani korunu.

„Uvidíme sa inokedy, ak chceš,“ usmial sa na ňu a nežne ju pobožkal. Tak prečo sa jej zdalo, že na dne očí má zvláštny chlad urazeného muža, ktorému niekto nevyhovel? Nie, nie, to je hlúposť. Dotyk jeho pier a jeho vôňu cítila ešte dlho potom, ako si vypočula reči zázračne uzdravenej mamy o diani v dome a širokom okolí...

„No? Tak aké to je?“ ozval sa v telefóne Emilin hlas. „Sľúbila si, že zavoláš a už prešlo desať dní a ty nič. Tvoje sms-ky sú také úsporné, že už viac ani nemôžu byť. Musí to byť niečo fakt veľké...“

Linda chvíľu mlčala. Nikdy predtým to nezažila, bola tej lásky úplne plná. Nevedela sa na nič sústrediť, nepretržite kontrolovala malý displej mobilu, otvárala svoju mailovú schránku. Chcela Emily povedať všetko a zrazu nenachádzala slová.

„Kto je to?“ nakukla matka k Linde.

Linda prikryla slúchadlo dlaňou. „To je Emily, maminka,“ odpovedala poslušne.

„Nemôžeš hovoriť?“ dotušila Emily.

„Áaaale nie,“ ubezpečovala Linda kamarátku, keď matka ticho privrela dvere. Mlčala preto, že nevedela, čo má Emily

povedať. Nevyznala sa sama v sebe. Keď sa jej Belo na tej sedačke dotkol, pocítila takú túžbu, že skoro zamdlela. Pri predstave, čo by sa bolo dialo, keby mama nezavolala, jej prebehlo po zátylku mráz. Robil to ten koňak, alebo jeho hlas, že strácala rozum? Alebo predstava, čo všetko by s ňou tento muž dokázal? Túžila po vášni a šialenstve, túžila po slzách aj smiechu, to všetko pre ňu znamenala láska. Chcela dobýjať a byť dobýjaná. Chcela dávať a dostávať. Vedela, že sa mužom páči, otáčali sa za ňou na ulici, prihovárali sa jej v dopravných prostriedkoch. Doteraz chodila vážne so štyrmi, občas nechápala, ako sa jej to podarilo pri matkiných záchvatoch. Ani jeden z tých mužov však nedokázal „dávať“ a Linda túžila po reciprocite. Nie dokonalejšie, ale aspoň čiastočnejšie. Vždy milovala na doraz a chcela, aby ju milovali rovnako. Možno bolo naozaj dobre, že zazvonil ten mobil. Aj keď mala pocit, že to Bela nahnevalo. Nie, nie, to sa jej len zdalo. Ten záblesk chladu v jeho očiach. Prečo by sa mal hnevať? Veď ona za to nemohla.

„Halooo? Si tam?“ spýtala sa prekvapene Emily.

„A-áno, som tu,“ zahanbila sa Linda. A potom sa rozhodla. „Prídem k tebe, áno? Musím na chvíľu vypadnúť.“

Emily nadšene súhlasila.

„Mami, idem von,“ vošla Linda do matkinej izby.

„Dobre, choď, pustím si televíziu,“ povedala mama odovzdane. Linde sa chcelo vykriknúť. Prečo sa vždy tváriš tak, ako keby som ja mohla za tvoju samotu? Ja predsa nemôžem za to, že otec zdupkal a nechal nás tu. Nemôžem za to, že si prestala od toho momentu žiť, nemôžem zmeniť tvoj život, ak ho nezmeniš ty. Povedala to naozaj, alebo si to len pomyslela? Matka si zapla televíziu a uprela na obrazovku prázdny pohľad.

Nakoniec sa obe stretli v malej kaviarničke na rohu ulice, kde Emily bývala. Vždy tam bolo príjemne a hlavne pokoj.

A ten obidve potrebovali ako soľ. Žiadne pozorné oči rodičov, ani iných milujúcich bytostí, ktoré to s nimi myslia dobre. Emily jej vtipne opisovala posledné rodinné posedenie a Linda sa prichytila pri tom, že slová priateľky vníma len útržkovito. Myslela na Bela. Minútu po minúte si premietať tých niekoľko stretnutí s ním. Spomenula si, ako našli tú hriechne drahú storočnú vázu v starožitnostiach a ako jej ju na druhý deň kúpil, z čoho bola v šoku už len preto, že si jej váhanie, ktoré v preklade znamenalo kúpiť a hladovať, alebo na ňu v dobrom spomínať a zaplatiť nájomné, všimol a dal si tú námahu sa tam vrátiť. Spomenula si na ich výlet na Pajštún, kde zrazu z akéhosi neviditeľného vrečka vytiahol tú najvoňavejšiu jablkovú štrúdlu, akú v živote jedla. Na hodiny spoločného mlčania, ktoré boli pre Lindu úplne novým zážitkom. Len BYŤ spolu... nič viac... Spomienky ju dojímali tak, že sa jej chcelo plakať. Emily bola už chvíľu ticho a začudovane ju pozorovala.

„Tak povieš mi už konečne, aký je ten tvoj nový objav?“ spýtala sa dotknuto.

„Ten chlap, Em... je to všetko také neuveriteľné, že ma to núti vrhnúť sa mu do náručia a jednoducho robiť s ním všetko...“ vyhrkla Linda posmelená alkoholom.

„A aký je v posteli?“ uškrnula sa Emily.

Linda sa zarazila. Celý čas, čo bola s Belom, nemyslela na nič iné ako na milovanie. Keď to však teraz Emily vyslovila nahlas, zrazu sa jej zdalo, že premenila celý jej vzťah s Belom len na sex. A ona predsa cítila niečo úplne iné. Ako jej to vysvetliť?

A potom sa jej pohľad stretol s pohľadom iných očí. Pupkatý súdok v luxusnom obleku, ktorého nezalieval pot pri každom nádychu len vďaka výborne fungujúcej klimatizácii. Snažila sa udržať niť rozhovoru, ale ten uslintaný pohľad ju vyslovene rozptyľoval. Nemohla sa sústrediť, keď ju niekto

vyzliekal pohľadom a ani sa to nesnažil skryť. Ukázala pupkáča Emily a ona hneď pristúpila na jej hru. Začali sa demonštratívne smiať na každej hlúposti. Deduško vypliešľal oči stále viac. Nebol starý, ale pracovne takýchto slintošov s ťažkými poruchami erekcie pri napučanej starnúcej manželke tak volali. Vo chvíli, keď sa zdalo, že nájde odvahu obe gazelky osloviť, rýchlo zaplatili a odišli. A možno je to tak lepšie, aj tak nevie, čo by Emily vlastne povedala, pomyslela si Linda na vzduchu. Sama v tom všetkom mala zmätok. Môže sa vo svojom veku tak bláznivo zamilovať? Po pár telefonátoch a niekoľkých stretnutiach?

Doma si sadla do kresla a užívala si ľahkú malátnosť. Belo k nej pristúpil a veľmi pomaly jej hladkal vlasy, krk, bozkával ju na ústa, čelo, viečka, rozopol jej šaty a pomaly tvárou láskal ramená. Ona mu vplietala prsty do vlasov a pri každom jeho dotyku upadala hlbšie do spánku... Zrazu sa povracal. Niekoľko sa povracal, počula to celkom zreteľne. Síce z diaľky, akoby spoza dverí... To pozná. Vyskočila z kresla a bežala na záchod. Belo okamžite zmizol...

„Mami, koľko si tých liekov zas pojedla?“ kričala na ňu, kým rukou lovila v kabelke telefón.

„Pohotovosť?“

Emily nechápala, ako sa jej to mohlo stať. V tú sobotu čakala na inštalatéra, tá prekliata sprcha sa jej pokazila necelý mesiac po kúpe, takže keď sa ozval zvonec, ani sa poriadne nepozrela cez priezor a rozčapila dvere. Stál za nimi Rony.

„Čo tu chceš?“ zahabkala Emily prekvapene.

„Potrebujem s tebou hovoriť. Budeme stáť na chodbe?“

Emily sa zháčila. „Tak dobre, poď ďalej,“ ustúpila mu z dverí.

Rony zostal stáť uprostred izby.

„Nalejem ti niečo?“ spýtala sa.

„Ak si dáš aj ty,“ pousmial sa.

Len si nemysli, že ma opiješ, uškrnula sa v duchu Emily a naliala do dvoch pohárov vodku. Čistú. Vodka ju naučil piť on. Zdalo sa, že ho jej výber dojal, oči mal lesklé a zrenice obrovské ako taniere. Štrngli si a on jej odrazu položil ruku okolo drieku a naklonil sa k nej. Emily pocítila jeho ťažký alkoholický dych. Preboha, on už pil...

„Pusť,“ odtisla ho Emily, „chcel si sa rozprávať.“

„Čo sa to s tebou robí, veď si TO mala rada...“

To? Aké TO? chcelo sa jej vykriknúť. Teba som mala rada! Páčila sa jej jeho vysoká postava a obdivný pohľad, nepotrebovala sa mu zverovať so svojím životom. Po mesiaci sa prvýkrát pomilovali. Bolo to fajn. Jednoducho nič viac, len fajn. Rony bol milý, no taký akýsi nezapamätateľný. Napriek tomu jej vyhovoval. Nikdy si nemyslela, že...

„Tak čo si chcel?“ pobádala ho netrpezlivo.

„Teba,“ zašepkal chrapľavo Rony.

„Smola, ja už teba nie,“ zasmiala sa Emily úprimne.

„Nemôžeš to predsa ukončiť pre takú blbosť,“ povedal skoro pokorne.

„Pre blbosť? Neželala som si to.“

„To je zvláštne, žiadna sa doteraz nesťažovala,“ uškrnul sa Rony. „Uvidíš, zlato, aj ty si zvykneš...“

Emily sa striasla odporom. Robil to ten alkohol? Nikdy sa s ňou takto nerozprával.

„Nie, nezvyknem. A ak toto mal byť ten rozhovor, tak tam sú dvere.“ Začala ľutovať, že ho pustila dnu.

„No tak, dievča, pozri, mám pre teba niečo, čo sa neodmie-
ta.“ Rony jej násilím pritlačil ruku na horúci rozkrok.

„Ty hovädo, okamžite ma pusť...“ bránila sa Emily.

„Ale, dievčatko, viem, že to chceš. Poznám ťa,“ dychčal Rony bordový v tvári. Rukami jej zalovil pod tričkom a stisol.

„Áu,“ vykrikla Emily. Rony sa tlačil na ňu stále viac. Do úst jej pchal jazyk, snažil sa roztvoriť zips na texaskách. Emily začala chytať panika, odstrkovala jeho ruky. Rony dychčal od námahy. Zips povolil a Emily pocítila jeho ruku v nohavičkách. Bránila sa stále zúrivejšie. Rony sa nevzdával, potiahol ju za vlasy. Nie, toto nemôže byť skutočnosť, zaplakalo čosi v Emily. Chcela prosiť, no hrdlo mala zovreté. Zdvihla kolená a... kopla. Rony sa skrútil od bolesti.

„Ty hnusná mrcha! Ty hnusná frigidná mrcha!“

„A teraz vypadni, lebo niekoho zavolám,“ priskočila Emily k dverám a roztvorila ich. Rony sa vypotácal von. Na chodbe sa zrazil s inštalatérom.

„Ha-ha, robotnícka trieda ide zachrániť princeznú,“ zarehoťal sa. „Dobrý vkus, užite si to...“

O pár hodín neskôr jej zavolať. Bol úplne na mol. Prosil...

Linda nedokázala otvoriť oči.

Dievča, vzchop sa, musíš mu aspoň dať najavo, že žiješ, ináč čochviľu zavolá sanitku. Nešlo to. Dozvuky orgazmu umocňované ľahkými dotykmi Belových rúk v jej vlasoch boli príliš silné. Nemohla sa len tak vrátiť a usmiať sa, akoby nič. Už-už sa nadýchla pripravená zabojovať s novým prílivom vášne, no vlna pocitov ju zmietla naspäť ako malú loďku na rozbúrenom mori. Bojovala však statočne. Nakoniec sa to podarilo.

„To ty vždy takto kričíš? Dievčatko moje, teba treba umilovať na smrť, len susedia by sa asi odsťahovali aspoň o tri zastávky ďalej...“ Pobožkal ju na čelo a odkráčal smerom ku kúpeľni. Linda otvorila ešte stále zvlhnuté oči doširoka a snažila sa spomenúť si, čo z toho, čo sa tu dialo, bola pravda a čo sen. Sex poznala od sedemnástich, toto však bolo čosi, čo jej vyrazilo dych. Bol neuveriteľne skúsený, poznal jej telo lepšie ako ona sama a predsa pri milovaní s ním mala pocit, že mu